

Democràcia recreativa

FA poc menys de dues setmanes que centenars de televidents de tot el món van poder veure al senyor Michael Dukakis tocant la trompeta, en el curs d'una intensa campanya preelectoral. El senyor Dukakis treballa la seva candidatura per a la presidència dels E.U.A., si aconseguix d'arribar-hi, es convertirà en l'home més poderós d'aquesta terra.

Per als simples espectadors fora d'Amèrica, pot ésser motiu de desconcert que algú que aspiri a un destí tan alt faci tots els papers de l'oca. Les campanyes de "zeucus" i primàries dels E.U.A. fan pensar en un carnaval amb paperets, serpentina i globus de colors, amb disfresses i tot. Entre discurs i discurs, els candidats s'empren barretets, viseres i bufandes d'un cromatisme estrident. No hi ha gegants, però sí "en ocasions" cap grossos amb figures de Walt Disney. I "majorettes" i bandes de música (de xaranga de carrer) i molt moviment de públic que salta, balla i aplaudeix entusiàsticament. És la visió d'un especial estil democràtic que no deixa de sorprendre als habitants d'altres indrets. Són actes impregnats d'una eufòria programada que sol atreure enormes multituds. Sembla que hi hagi un esperit de participació cívica motivat per una forta consciència política.

Però després, a l'hora del compromís final, resulta que els E.U.A. són un dels països democràtics on es registra una abstenció més alta: només vota un 50% del cens electoral. Potser és deu al fet que els preferits són tan

Serà Michael Dukakis el nou president dels E.U.A.?

treballats i reveladors que ja ho deixen tot clar i benent. Ara mateix, quan falten uns quatre mesos per a les eleccions presidencials, ja es dona per fet que Michael Dukakis ocuparà la Casa Blanca.

Un rival negre

De la temps, els americans tenen assessors d'"imatge internacional", per projectar-la a l'exterior. Un dels penaments que se'ls fa és el seu racisme, sobretot en relació amb els negres. És una

fama que els perjudica i provenen de combatre-la de la manera que poden. Suposo que tothom haurà observat la cura que hi dediquen en els seus productes culturals destinats a l'exportació: en les seves pel·lícules, en la seva literatura, en els grups musicals més famosos, sempre hi ha negres. Quan apareix una parella de policies, n'hi ha un de blanc i un de negre. Els ensenyan que tenen generals de l'exèrcit i magistrats negres, executius d'empreses poderoses que són negres, directores negres de grans com-

panyes multinacionals. De tant en tant, ens mostren un oficial negre que renya severament un soldat blanc, o un jutge de color (que diuen ells) condemnant sense contemplacions un acusat blanc.

Actualment, Michael Dukakis ha tingut un rival negre, el reverend Jesse Jackson, un home simpàtic, amb bona figura i un cabal d'afectiu política susceptible d'interessar a una gran massa de votants. Però des del principi es veu venir que les seves possibilitats eren escasses, per no dir que inexistent del tot. Ara, quan encara falten prop de quatre mesos per al desenllaç, se'n ha sabut que no guanyarà, que tot al més pot aspirar a la vice-presidència, però amb serioses reserves. Si ho aconseguís, seria una gran sorpresa.

Tot això em porta a la memòria un vell text literari, que coneix una certa difusió en el primer quart d'aquest segle. L'autor denunciació acusa els americans per la seva hostilitat contra els negres, sense tenir en compte els seus motius. Posava com a exemple als linxaments, una de les accions més condemnable que pot cometre l'home. I conclou: "Cal tenir present, és una evidència, que en aquests actes horribles, repugnants, molt sovint hi ha complicat un negre".

Es probable que això no tingui una relació del tot coherent amb el que he dit abans, però ja se sap que la memòria, amb freqüència, va a la seva.

PERE CALDERS

Fora d'hora

La biga d'en Gabi

LA primera cosa que penso fer en acabar aquest article, després de prendre en una altra cervesa, fer la muniada i anar-lo a comprar, és llegir "La sinagoga viciada", el llibre de Gabriel Albiac sobre les fonts mitològiques de l'espiritisme que ha guanyat el Premi Nacional de Ensayo.

Creo que l'últim producte que vaig llegir de Gabriel Albiac —que, segons les fotos és un veritable sandokan de la fillosofia— era un breu article aparegut a l'any 78, a l'Internacional

dra", és a dir, a la resta dels alsheres anomenats "neus fillosos", uns quants exemplars dels llibres del policia franquista Comin Colomer sobre el marxisme juntament amb una subscripció a la revista "Fuerza Nueva" perquè celebressin la coincidència de les seves aparicions amb aquesta edificant literatura.

He de confessar que, des de llavors, he admirat, en silenci, Gabriel Albiac. No només em va ajudar a descobrir que els marxistes també es desorienten

ARRUGAS FACIALES

TRATAMIENTO DEFINITIVO
Y
SIN CIRUGIA
RESULTADOS
INMEDIATOS

consultar

CLINICA BOQUER

Con Esthetic lo consegu

